

[Kristen Amby.]

af den Slags, der koster. Ja, det er noget, man kan slynge ud, vil Ministeren, som jeg vel kender, sige; det er ikke saa let at lave her. Vi har været inde paa Tanken før. (Afbrydelse). Den højtærede Minister spørger mig, hvor jeg kender hans Standpunkt fra. Jeg har drøftet Sagen med Ministeren og har fundet umaadelig Sympati for min Tanke, men det er altid saa forfærdelig vanskeligt at faa den realiseret, næsten umuligt! Netop i disse Tider, hvor vi valutamæssigt skal tænke os om, kunde man maaske bruge en hel Del danske Materialer til at lave Jordarbejder, nye Vejanlæg, nye Sporanjæg ud til de vestlige Omraader — jeg taler her om København, men det samme gælder overalt i Landet —, hvor vi har det nye, ubebyggede Land næsten lige ind paa os. Det vilde skabe Arbejde uden at slide paa Valutaen. Man kunde allerede gaa i Gang med Byplanlægning derude og bygge den Slags Smaahuse, som for en stor Del vil kunne bygges udelukkende af danske Materialer. Jeg synes derfor, at det hverken af Hensyn til den almindelige Situation, vi er i, eller ud fra, hvad i hvert Fald vi for vort Vedkommende vilde ønske man fortrinsvis skulde gøre, naar Nybyggeri skal støttes, er forvarsligt bare at traske videre i det gamle Fodspor.

Derfor henstiller jeg, at man, inden man tager endelig Stilling til Lovforslaget, gennemdrøfter dette Problem i det Udvalg, som jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen vilde blive nedsat, og som vi ogsaa gerne vil have nedsat.

Med Hensyn til det, der haster, Beskæftigelsen af Bygningshaandværkere, kan man — det indrømmer jeg — lave en Haste-lov, hvorved man virkelig baade i København, Storbyerne, Smaabyerne og paa Landet ved skattemæssige Lempelser opfordrede Folk til at gaa i Gang med Reparationer i større Omfang, saa at man havde nogen Grad af Sikkerhed for, at vi ikke fik den store Ledighed mellem Bygningshaandværkerne. Men med Hensyn til det egentlige Nybyggeri beder jeg om, at man vil tænke sig om, inden man fortsætter, som man hidtil har gjort, for det har egentlig været uden Hoved og Hale, hvad man har været inde paa. Man gør sig det ikke virkelig klart, hvad det er man ønsker; hvis man virkelig ønsker det, som i hvert Fald Ministeren og jeg er enige om, saa vidt det overhovedet er gørligt: eget Hus, egne Hjem for dem, der overhovedet vil det, maa man ogsaa ville de Veje, det er nødvendigt

at gaa, først og fremmest en almindelig Byplanlægning og en Ordning af Trafikmidlerne. Men det er netop Spørgsmaal, der kan ordnes i en Tid som denne, hvor det kun er dansk Muskelkraft og Jord til de forberedende Arbejder, det drejer sig om. Derfor vil jeg ikke haabe, at Regeringen eller andre Partier vil opfatte det, jeg her har fremsat, som sur Kritik af Lovforslaget, men som Tanker, vi gerne vil være med til at arbejde paa skulde vinde saadant Gehør her i Tinget, at Folketinget omformede denne Lov saadan, at den blev brugbar efter de Retningslinier, jeg her kort har skitseret.

Med disse Forbehold vil jeg anbefale, at Lovforslaget i et Udvalg gøres til Genstand for den grundigst tænkelige Behandling.

Valdemar Sørensen: Med det foreliggende Lovforslag tænker den højtærede Indenrigsminister paa to Ting af stor samfundsmæssig Betydning. For det første tilsigter det en Indsats i Beskæftigelsesspørgsmaalet — efter de Hovedspørgsmaal, der ligger under den højtærede Udenrigsministers Ressort, vel nok det vanskeligste og mest uigennemtrængelige Problem, som Tiden stiller os, efterhaanden som Krigen foretager sin barske Revision af vore økonomiske og erhvervsmæssige Muligheder. Hvor langt Lovforslagets beskæftigelsesfremmende Virkninger vil række, er det vistnok omsonst at forsøge nogen Vurdering af i dette Øjeblik. Maalt med Opgavens Omfang er de Midler, der her stilles til Raadighed, naturligvis kun et Bidrag til dens Løsning, men de sættes ind paa den rigtige Tid og paa et Sted, hvor deres arbejdsskabende Følger ad mange Veje vil naa langt ud i Produktion og Omsætning. Derfor takker jeg den højtærede Indenrigsminister, fordi Lovforslaget kommer nu, og fordi det tager dette maaske i nogles Øjne — det forstod jeg paa den sidste ærede Taler — snævre Sigte. Det ligger i selve Omstændighederne, at det maa være saaledes.

For det andet sigter Lovforslaget ogsaa paa Boligsituationen, et Omraade, hvor den aktuelle Tilstand paa Baggrund af Erfaringerne fra den tidligere Verdenskrig i høj Grad paakalder Opmærksomheden. I sin Forelæggelsestale pegede den højtærede Indenrigsminister advarende paa, at Procenten af ledige Lejligheder i Hovedstaden nu er mindre end ved Begyndelsen af den forrige Krig. Den 5. November 1939 var den i alt 1,2 pCt. mod 1,9 pCt. af samtlige Lejligheder i Eftersommeren 1914. Jeg har ved andre Lejligheder fremhævet det samme prekære Forhold og har derfor let ved at være